

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2025. gada 11. aprīlī

Senāts šādā paplašinātā sastāvā: senators referents Normunds Salenieks, senatori Kaspars Balodis, Dzintra Balta, Intars Bisters, Erlens Kalniņš, Aldis Laviņš, Valerijs Maksimovs, Sanita Osipova, Zane Pētersone, Marika Senkāne un Kristīne Zīle

izskatīja rakstveida procesā civillietu /Persona L/ prasībā pret AS „Luminor Bank” ar trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” par ķīlas un galvojuma līgumu atzīšanu par spēkā neesošiem un kompensācijas piedziņu sakarā ar AS „Rietumu Banka” kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 30. maija spriedumu daļā, ar kuru izlemts jautājums par trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” tiesas izdevumu atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona M/ (*/Persona M/*) (pēc procesuālo tiesību pārņemšanas – /Persona L/) 2016. gada 14. martā cēlis tiesā prasību (ar vēlākiem grozījumiem) pret AS „DNB banka” (pēc procesuālo tiesību pārņemšanas – AS „Luminor Bank”) par ķīlas un galvojuma līgumu atzīšanu par spēkā neesošiem un kompensācijas 61 752,64 *euro* piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts šāds pamatojums.

[1.1] 2006. gada 14. martā starp AS „NORD/LB Latvija” (pēc nosaukuma maiņas – AS „DNB banka”) un AS „Rietumu Banka” tika noslēgta starpbanku vienošanās, ar kuru SIA „ALVA INTERNATIONAL” saistības pret AS „Rietumu Banka” tika refinansētas (pārkreditētas), kā rezultātā starp SIA „ALVA INTERNATIONAL”, kuras vārdā rīkojās /Persona M/, un atbildētāju noslēgts 2006. gada 14. marta kredīta līgums Nr. 1921/6R24 un kredītlīnijas līgums Nr. 1922/6N24.

2006. gada 14. martā starp atbildētāju un /Persona M/ noslēgts ķīlas līgums Nr. 1921/6R24-1 un ķīlas līgums Nr. 1921/6N24-1, ar kuriem, lai nodrošinātu atbildētājas prasījumus, kuri tai var rasties pret SIA „ALVA INTERNATIONAL” saskaņā ar 2006. gada 14. marta kredīta līgumu Nr. 1921/6R24 un kredītlīnijas līgumu Nr. 1922/6N24 /Persona M/ iekļājis atbildētājai savu dzīvokļa īpašumu /Adrese A/, turklāt minēto saistību nodrošināšanai starp /Persona N/ un atbildētāju noslēgts arī galvojuma līgums Nr. 1921/6R24-2 un galvojuma līgums Nr. 1921/6N24-2 (turpmāk – apstrīdētie darījumi).

Izpildu lietas ietvaros atbildētāja ir ieguvusi īpašuma tiesības uz ķīlas objektu – dzīvokļa īpašumu /Adrese A/, ko tā ar 2014. gada 27. janvāra pirkuma līgumu ir atsavinājusi citai personai par pirkuma maksu 43 400 lati jeb 61 752,64 *euro*.

[1.2] 2014. gada 20. janvārī /Persona M/ veikta ambulatorā tiesu psihiatriskā ekspertīze un konstatēts, ka 2001. gadā /Persona M/ cietis ceļu satiksmes negadījumā, kura dēļ viņam radušies traucējumi atbilst diagnozei – plānprātība galvas smadzeņu traumas rezultātā. Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2014. gada 15. aprīļa spriedumu /Persona M/ noteikti rīcībspējas ierobežojumi jebkāda veida darījumu slēgšanā, pārstāvībā tiesiskajās attiecībās ar valsts un pašvaldības iestādēm un privātpersonām, komercdarbības un saimnieciskās darbības veikšanā, kā arī nodibināta aizgādība, nosakot, ka aizgādnieks rīkojas patstāvīgi aizgādībā esošajam noteiktajai rīcībspējas ierobežojuma apjomā.

Ambulatorās tiesu psihiatriskās ekspertīzes atzinumā secināts, ka /Persona M/, 2006. gada 14. martā slēdzot apstrīdētos darījumus, bija psihiska rakstura traucējumi, viņš nespēja visā pilnībā vadīt savu darbību un apzināties savu rīcību, kā arī nespēja visā pilnībā saprast savas darbības nozīmi un kritiski vērtēt notiekošo, tātad nevar uzskatīt, ka /Persona M/ visā pilnībā saprata savas darbības nozīmi un spēja to vadīt.

Līdz ar to /Persona M/ noslēgtie apstrīdētie darījumi saskaņā ar Civillikuma 1409. pantā (*likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012. gada 31. decembrim*) noteikto ir atzīstami par spēkā neesošiem. Savukārt pirkuma maksa 61 752,64 euro, ko atbildētāja ir ieguvusi, atsavinot izpildu lietas ietvaros iegūto ķīlas objektu, t. i., dzīvokļa īpašumu /Adrese A/, uz Civillikuma 2389. panta pamata ir piedzenama /Persona M/ labā.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1., 1403., 1404., 1409., 1770., 2369. un 2389. pantu.

[2] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2022. gada 25. oktobra spriedumu prasība apmierināta daļēji. Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Ir pierādīts, ka 2006. gada 14. martā /Persona M/ nevarēja saprast savas darbības nozīmi un to vadīt, līdz ar to, pamatojoties uz Civillikuma 1409. pantu, apstrīdētie darījumi ir atzīstami par spēkā neesošiem no to noslēgšanas brīža un no atbildētājas prasītājas labā ir piedzenama mantiskā kompensācija 30 876,32 euro.

[2.2] Prasība daļā par 30 876,32 euro piedziņu noraidāma, jo /Persona M/, kurš ir cēlis tiesā prasību un kura vietā kā tiesību un saistību pārņēmēja ir stājies /Persona L/, piederēja īpašuma tiesības tikai uz 1/2 domājamo daļu no dzīvokļa īpašuma /Adrese A/, nevis uz visu šo nekustamo īpašumu. Tāpēc, ceļot konkrēto prasību, /Persona M/ bija tiesīgs atprasīt no atbildētājas tikai par viņam piederējušo nekustamā īpašuma daļu saņemto samaksu, t. i., 1/2 daļu no pirkuma maksas.

[3] Rīgas apgabaltiesa, izskatījusi lietu sakarā ar prasītājas, atbildētājas un trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem apelācijas sūdzībām, ar 2023. gada 30. maija spriedumu prasību noraidījusi.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[3.1] Civillikuma 1409. pantā paredzētās tiesiskās sekas ir piemērojamas tad, ja persona ir rīcībspējīga darījuma noslēgšanas brīdī, bet neizprot darījumu konkrētajā, t. i., darījuma noslēgšanas, brīdī, jo īslaicīgi atrodas nesamaņas vai gara darbības traucējumu stāvoklī. Minēto apstiprina arī Civillikuma 362. pants, kas noteic, ka darbība, ko persona ar garīga rakstura vai citiem veselības traucējumiem izdarījusi pirms aizgādības nodibināšanas, ir spēkā. Proti, darījumi, kurus noslēdzis /Persona M/ pirms 2014. gada 20. maija, ir prezumējami kā spēkā esoši. Līdz ar to no Civillikuma 362. panta izriet, ka darbība, ko izdarījis garā slimais pirms aizgādības iecelšanas gaišos starplaikos, ir spēkā, un tādēļ šajos starplaikos garā slimā noslēgtie darījumi saista kā viņu pašu, tā arī citus darījuma dalībniekus.

Lietā nav gūti pārliecinoši pierādījumi, ka 2006. gada 14. martā, slēdzot apstrīdētos darījumus, /Persona M/ atradās gara darbības traucējumu stāvoklī, proti, nespēja saprast savu darbību nozīmi vai tās vadīt. Lietā nav konstatējama tādu apziņas traucējumu esība rīcībspējīgajam /Persona M/ apstrīdēto darījumu slēgšanas brīdī, kas pilnībā izslēgtu gribas klātbūtni apstrīdētajos darījumos, t. i., 2006. gada 14. martā noslēgtajos līgumos, līdz ar to prasība ir noraidāma kā nepamatota.

Ievērojot, ka prasītājas /Persona L/ prasījumi par darījumu atzīšanu par spēkā neesošiem ir noraidīti, nav pamata prasības daļā par kompensācijas piedziņu apmierināšanai.

[3.2] Tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu ir prasītājam, trešajai personai ar patstāvīgiem prasījumiem, piedzinējam, atbildētājam un saskaņā ar Civilprocesa likuma 42. pantu arī valstij. Ievērojot, ka trešā persona AS „Rietumu Banka” nav pieteikusi patstāvīgus prasījumus, tās samaksātā valsts nodeva par apelācijas sūdzības iesniegšanu nav atlīdzināma.

[4] /Persona L/ iesniegusi kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 30. maija spriedumu, pārsūdzot to pilnā apjomā.

Savukārt trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” iesniegusi kasācijas sūdzību, pārsūdzot minēto spriedumu daļā, ar kuru AS „Rietumu Banka” netika atlīdzināti tiesas izdevumi – tās samaksātā valsts nodeva par apelācijas sūdzības iesniegšanu.

Ar Senāta 2023. gada 7. novembra rīcības sēdes lēmumu ierosināta kasācijas tiesvedība sakarā ar trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” kasācijas sūdzību, bet atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar prasītājas /Persona L/ kasācijas sūdzību.

Trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” kasācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[4.1] Ar pirmās instances tiesas lēmumu AS „Rietumu Banka” tika pieaicināta civillietā kā trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem pēc atbildētājas lūguma, jo ar tiesas spriedumu nākotnē var tikt skartas AS „Rietumu Banka” tiesības vai pienākumi.

Ar pirmās instances tiesas 2022. gada 25. oktobra spriedumu prasība apmierināta daļēji.

Tā kā spriedums prasības apmierinātajā daļā var skart trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem tiesības, AS „Rietumu Banka” par šo spriedumu prasības apmierinātajā daļā iesniedza apelācijas sūdzību. Atbilstoši Civilprocesa likuma noteikumiem par iesniegto apelācijas sūdzību tika samaksāta valsts nodeva 3902,73 *euro*. Apelācijas sūdzības par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedza arī prasītāja, pārsūdzot spriedumu prasības noraidītajā daļā, un atbildētāja, pārsūdzot spriedumu prasības apmierinātajā daļā.

[4.2] Nav pamatots apelācijas instances tiesas secinājums, kas balstīts uz tiesību doktrīnā izteikto atziņu, kurai atbilstoši tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu ir prasītājam, trešajai personai ar patstāvīgiem prasījumiem, piedzinējam, atbildētājam un valstij, un līdz ar to trešajai personai, kura lietā nav pieteikusi patstāvīgus prasījumus, nesamaksātā valsts nodeva par apelācijas sūdzības iesniegšanu nav atlīdzināma. Apelācijas instances tiesa, neuzliekot prasītājam pienākumu atlīdzināt trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” tās samaksāto valsts nodevu, ir pārkāpusi Civilprocesa likuma 78., 41. un 189. pantu, kas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas jautājumā par valsts nodevas atlīdzināšanu trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem.

Trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem ir pušu procesuālās tiesības un pienākumi, izņemot Civilprocesa likuma 80. panta otrajā daļā izsmelto izskaitītos izņēmumus. Tādējādi trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem ir tiesīga iesniegt apelācijas sūdzību par tiesas spriedumiem, un minētais ir apstiprināts arī judikatūrā (sk. *Senāta 2017. gada 19. jūnija lēmuma lietā Nr. SKC-1221/2017, C33671015, 7. punktu*). Neraugoties uz minēto, ar apelācijas instances tiesas spriedumu tiek izveidota nevienlīdzīga situācija, proti, samaksātās valsts nodevas par apelācijas sūdzību iesniegšanu atlīdzināšanas pienākums – pretēji taisnīguma principam un Latvijas Republikas Satversmes 91. pantā noteiktajam vienlīdzības principam – tiek noteikts tikai atbildētājas labā.

Civilprocesa likuma 41. panta pirmās daļas pirmajā teikumā paredzēts, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespiež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Minētās daļas otrajā teikumā, kā arī Civilprocesa likuma 41. panta otrajā un trešajā daļā ir noteiktas tikai atbildētāja un prasītāja tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu. Līdz ar to izveidojas situācija, ka, no vienas puses, trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem ir procesuālās tiesības iesniegt apelācijas sūdzību, bet, no otras puses, Civilprocesa likuma 41. pants nosaka to personu loku, kam ir tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu un kurā neietilpst trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem, kas liek šķēršļus procesuālo tiesību realizācijai, jo arī uzvarētas tiesvedības gadījumā trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem būs zaudētāja, jo zaudēs visu samaksāto valsts nodevu par apelācijas sūdzības iesniegšanu.

Tādējādi ir piemērojama likuma analogija attiecīgi likumā noregulētam faktiskajam sastāvam. Ja atbildētājam saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. pantu ir paredzētas tiesības uz samaksātās valsts nodevas atlīdzināšanu apelācijas sūdzības apmierināšanas gadījumā, tad arī trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem ir tiesības uz samaksātās valsts nodevas atlīdzināšanu.

[5] Paskaidrojumus par trešās personas kasācijas sūdzību puses nav iesniegušas.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz personu, kura to pārsūdzējusi, un attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473. panta pirmā daļa, Senāts atzīst, ka pārsūdzētais spriedums daļā, par kuru ierosināta kasācijas tiesvedība, ir atstājams negrozīts.

[7] Šajā lietā Senātam jāatbild uz tiesību jautājumu, vai trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem ir tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu.

[8] Atbilstoši Civilprocesa likuma 78. panta pirmajai daļai par trešo personu, t. i., gan trešo personu ar patstāvīgiem prasījumiem (*Civilprocesa likuma 79. pants*), gan trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem (*Civilprocesa likuma 80. pants*), civilprocesā var būt tiesību subjekts, kura tiesības vai pienākumus pret vienu no pusēm var skart spriedums lietā.

[8.1] No izskatāmās civillietas materiāliem izriet, ka AS „Rietumu Banka” tika pieaicināta lietā trešās personas statusā ar pirmās instances tiesas 2018. gada 6. septembra protokollēmumu, apmierinot atbildētājas pieteikto lūgumu (sk. *lietas 1. sējuma 141.–142. lapu*).

[8.2] No Civilprocesa likuma 78. panta otrās daļas kopsakarā ar 80. panta otro daļu izriet, ka trešajai personai bez patstāvīgiem prasījumiem ir visas puses procesuālās tiesības, izņemot tās, kuras norādītas Civilprocesa likuma 80. panta otrajā daļā.

Senāts atzīst, ka Civilprocesa likuma 80. panta otrā daļa iztulkojama kopsakarā ar Civilprocesa likuma 74. pantu, kas nosaka pušu tiesības un pienākumus. Proti, ar Civilprocesa likuma 80. panta otrajā daļā ietvertu norādi „trešajām personām, kas nepiesaka patstāvīgus prasījumus, ir puses procesuālās tiesības un pienākumi”, jāsaprot, ka trešajām personām bez patstāvīgiem prasījumiem piemīt Civilprocesa likuma 74. pantā ietvertais tiesību un pienākumu klāsts.

Civilprocesa likuma 74. panta otrās daļas 10. punkts piešķir pusēm tiesības pārsūdzēt tiesas spriedumus un lēmumus. Līdz ar to secināms, ka trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem pēc vispārīgā principa ir tiesīga pārsūdzēt tiesas spriedumu gan apelācijas, gan kasācijas kārtībā (sk. *Senāta 2024. gada 14. februāra sprieduma lietā Nr. SKC-96/2024, [ECLI:LV:AT:2024:0214.C68390520.14.S](#), 16.2. punktu, 2017. gada 19. jūnija lēmuma lietā Nr. SKC-1221/2017, C33671015, 7. punktu; Bukovskis V. *Civilprocesa mācības grāmata. Rīga: Autora izdevums, 1933, 492. lpp.*).*

[8.3] Trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem tiesības pārsūdzēt pirmās instances tiesas spriedumu ir īstenojamas Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā, kas nosaka valsts nodevas samaksas pienākumu par attiecīgās procesuālās darbības veikšanu, t. i., par pirmās instances tiesas sprieduma pārsūdzēšanu ar apelācijas sūdzību (*Civilprocesa likuma 34. panta ceturtā daļa*). Lietā nav strīda, ka trešā persona bez patstāvīgiem prasījumiem AS „Rietumu Banka” ir samaksājusi valsts nodevu par apelācijas sūdzības iesniegšanu.

[8.4] Pusēm radušos tiesas izdevumu atlīdzināšanu regulē Civilprocesa likuma 41. pants, un šajā normā lietotie jēdzieni „puse”, „prasītājs” un „atbildētājs” skaidri norāda uz subjektiem, kuriem likumdevējs ir piešķīris tiesības uz attiecīgo izdevumu atlīdzināšanu. Trešās personas šo subjektu vidū nav minētas.

Tomēr, ņemot vērā Civilprocesa likuma 79. panta otrajā daļā paredzēto, ka trešajām personām ar patstāvīgiem prasījumiem ir prasītāja tiesības un pienākumi, tiesas izdevumu atlīdzināšanas kontekstā, tāpat kā attiecībā uz citām civilprocesuālām tiesībām un pienākumiem, trešās personas ar patstāvīgiem prasījumiem ir pielīdzināmas prasītājam.

Turpretī trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu nav izsecināmas no Civilprocesa likuma 80. panta otrās daļas normas, kas regulē šo personu tiesības un pienākumus, sistēmiskā kopsakara ar Civilprocesa likuma 74. pantu. Šādas tiesības nav noteiktas Civilprocesa 74. panta otrajā daļā, tostarp neizriet no Civilprocesa likuma 74. panta otrās daļas 11. punktā ietvertās norādes uz „citām

procesuālām tiesībām, kuras pusēm piešķirtas ar šo likumu”, jo Civilprocesa likums nepiešķir trešajām personām bez patstāvīgiem prasījumiem tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu.

Minētais secinājums saskan ar juridiskajā literatūrā norādīto, ka tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu ir prasītājam, trešajai personai ar patstāvīgiem prasījumiem, piedzinējam, atbildētājam un saskaņā ar Civilprocesa likuma 42. pantu arī valstij (sk. *Davidovičs G., Rozenbergs J., Torgāns K. 41. panta komentārs. Grām.: Civilprocesa likuma komentāri. I daļa (1.–28.nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. Sagatavojis autoru kolektīvs. Prof. K. Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 146. lpp.*).

[8.5] Konkrētajā gadījumā Senāts secina, ka trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu un ar to nesaraucjami saistīto tiesisko regulējumu nevar radīt tiesību tālākveidošanas ceļā, jo šajā aspektā nav konstatējama „likuma plānam pretēja likuma nepilnība” jeb „likuma robs”.

Kontekstā ar tiesību jautājumu par trešo personu bez patstāvīgiem prasījumiem tiesībām saņemta tiesas izdevumu atlīdzinājumu ir jāņem vērā, ka šis jautājums neaprobežojas tikai ar šo trešo personu tiesībām, bet ir nesaraucjami saistīts gan ar citu lietas dalībnieku atbilstošu pienākumu atlīdzināt šos tiesas izdevumus trešajai personai, gan arī ar trešās personas pienākumu atlīdzināt tiesas izdevumus citiem lietas dalībniekiem, ja tiesas spriedums ir trešajai personai nelabvēlīgs, tostarp ar jautājumu, kā minētais pienākums būtu sadalāms starp trešo personu un procesā zaudējušo pusi. Tāpat atbildamais jautājums ir cieši saistīts ar Civilprocesa likumā neregulētu situāciju, kad trešā persona procesā tikusi iesaistīta nepamatoti.

Šādos apstākļos jāsecina, ka pat tad, ja būtu konstatējams pamats atzīt trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem tiesības uz tiesas izdevumu atlīdzināšanu, tiesa nevarētu aprobežoties vienīgi ar šo tiesību atzīšanu, bet tai būtu jārada tiesību normu sistēma, kas vispusīgi neregulētu konkrēto tiesību jautājumu. Šāda rīcība acīmredzami izietu ārpus tiesai no varas dalīšanas un demokrātiskās leģitīmācijas izrietošās kompetences ietvara. Šāds regulējums jāizstrādā likumdevējam, tiesībpolitiskā procesā radot atbilstošu normatīvo regulējumu.

Par „likuma robu” nav uzskatāma likuma tiesībpolitiska nepilnība, proti, šādu nepilnību „aizpildīšanas” nepieciešamība pamatojas uz tādiem vērtējumiem, kuriem spēkā esošajās tiesību normās (vēl) nav (pietiekama) pamatojuma, tāpēc šādu nepilnību novēršana ir vienīgi likumdevēja kompetencē (sk. *Kalniņš E. Tiesību tālākveidošana. Grām.: Privāttiesību teorija un prakse. Raksti privāttiesībās. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2005, 318. lpp.*). Tiesībpolitisku jeb tiesību robu, kad likumdevējs nav neregulējis veselu tiesību institūtu, tiesību normu piemērotājs nav tiesīgs aizpildīt tā iemesla dēļ, ka nav rakstītās tiesību normas, ko likt kā juridiskā siloģisma lielo premisu un koriģēt ar juridiskajām metodēm (sk. *Rezevska D. Tiesību normu piemērošanas procesa, posmu un juridisko metožu vispārīgs teorētiskais ietvars. Jurista Vārds, 12.11.2024., Nr. 46/47*).

[9] Rezumējot iepriekš norādīto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi procesuālo tiesību normu pārkāpumus un ir nonākusi pie pareiza secinājuma, ka trešās personas samaksātā valsts nodeva par apelācijas sūdzības iesniegšanu nav atlīdzināma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474. panta 1. punktu, Senāts

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 30. maija spriedumu, bet AS „Rietumu Banka” kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senators N. Salenieks

Senators K. Balodis

Senatore Dz. Balta

Senators I. Bisters

Senators E. Kalniņš

Senators A. Laviņš

Senators V. Maksimovs

Senatore S. Osipova

Senatore Z. Pētersone

Senatore M. Senkāne

Senatore K. Zīle